

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและ
ทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบ
พหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ

THE COMPARION OF LEARNING ACHIEVEMENT IN THAI LANGUAGE
AND COMMUNICATION SKILLS OF PRATHOMSUKSA TWO STUDENTS
BY USING MULTIPLE INTELLGENCES MODEL FOR LEARNING AND
CONVENTIONAL APPROACH

ผู้วิจัย

สุจิตรา จินดานิล¹

Sujitra Jindanil

jindanil99@hotmail.com

กรรมการควบคุม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิณหพร สถิตยภัคกุล²

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มลิวัลย์ สมศักดิ์³

Advisor Committee

Asst.Prof. Dr. Abhinhorn Satitpakeekul

Asst.Prof. Dr. Maliwan Somsak

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ และ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน

วัดจันดีหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้และ การจัดการเรียนการสอนตามปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนวัดจันดี อำเภอ ช่างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 50 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนการสอนตามปกติ จำนวนอย่างละ 12 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสาร โดยใช้แบบแผนการ

¹สุจิตรา จินดานิล วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน) มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

^{2,3}อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีทางสถิติ t- test แบบ Dependent Sample และแบบ Independent Sample ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติหลังเรียนสูงกว่าเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สูงกว่าการจัดการเรียนการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ทฤษฎีพหุปัญญา พหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ ทักษะการสื่อสาร ภาษาไทย บูรณาการ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to compare the learning achievement pretest and posttest scores in Thai language substance group and communication skills of Prathomsuksa two

students by using Multiple Intelligences Model For Learning; 2) to compare the learning achievement pretest and posttest scores in Thai language substance group and communication skills of Prathomsuksa two students by conventional approach ; and 3) to compare the learning achievement posttest score in Thai language substance group and communication skills between Prathomsuksa two students learned by using Multiple Intelligences Model For Learning and those learned through the conventional approach. The sample consisted of fifty Prathomsuksa two students of Watchandi School, Amphoe Changklang, Nakhon Si Thammarat Province, in the second semester of 2008 : 1) Multiple Intelligences Model For Learning lesson plans and the eleven conventional approach lesson plans; 2) the learning achievement test in Thai language substance group and 3) the Communication Skills test were applied. Using the one – group pretest – posttest desing as Methodology of this research. Analyzing data by using Mean and t- test for Dependent Sample and Independent Sample.

The results were:

1. The learning achievement posttest scores in Thai language substance group and communication skills of Prathomsuksa two students both whole and sepratecl skill taught by Multiple Intelligences Model For Learning was significantly higher than the pretest one at the .01 level.

2. The learning achievement posttest scores in Thai language substance group and communication skills of Prathomsuksa two students both whole and separate skill learned through the conventional approach was significantly higher than the pretest one at the .01 level

3. The learning achievement posttest scores in Thai language substance group and communication skills of Prathomsuksa two students both whole and separate skill using Multiple Intelligences Model for Learning was significantly higher than that of the students taught by conventional approach at the .01 level

Keywords : Multiple Intelligences, Multiple Intelligences Model For Learning Communication skills, Thai language, Integration Comparison of Learning Achievement

บทนำ

การศึกษามีความสำคัญในการพัฒนาคน อันเป็นทรัพยากรที่ทรงคุณค่าของสังคม ให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และทันต่อการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี สื่อสาร การคมนาคม การรับส่งข้อมูลและวิทยาการในด้านต่างๆ การจัดการศึกษาจึงต้องเตรียมคนให้มีความพร้อมในทุกๆ ด้าน ให้ทันต่อการปรับเปลี่ยนและสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของประเทศ และสังคมโลก ภาษาเป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการอยู่ร่วมกันในสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร ซึ่งสามารถ

ติดต่อกันอย่างรวดเร็วเพราะความเจริญทางด้านเทคโนโลยีที่พัฒนาก้าวหน้ายิ่งขึ้น ส่งผลถึงการใช้ภาษาที่ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นภาษาทางวิชาการ ภาษาทางธุรกิจ ภาษาในการสื่อสารมวลชน ตลอดจนภาษาที่ใช้สื่อสารทุกๆ ไปในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษามีส่วนทำให้คนในสังคมสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน รวมทั้งใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาของสังคม ทำให้คนในสังคมมีความร่วมมือกัน ในการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาสังคมให้ดีขึ้น ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมาย การทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน และการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ตลอดจนความต้องการของแต่ละบุคคล

การสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นการสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข และมีทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ นำไปใช้กับการเรียนในสาระการเรียนรู้อื่นๆ และใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหา การดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว รวมทั้งการแก้ปัญหาของสังคม เน้นการสอนภาษา ในฐานะเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สามารถนำความรู้มาใช้ในการพัฒนาตนเองและผู้สอนต้องสอนเพื่อพัฒนาความคิด ซึ่งผู้เรียนที่มีความคิดจะต้องมีประสบการณ์และประมวลค่าที่มากพอที่จะสร้างความคิดได้ลึกซึ้ง พร้อมทั้งคิดได้อย่างชาญฉลาดรอบคอบ (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 1) และในการจัดการเรียน การสอนต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการ

ศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มศักยภาพ ใช้การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 101) การจัดการเรียนการสอนที่ยึดหลักแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงออกซึ่งศักยภาพหรือความรู้ความสามารถของตนด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติของตนเอง (learning by doing) แล้วสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติด้วยตนเองเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลเพื่อแก้ปัญหาเองด้วยการสอนให้ผู้เรียน “คิดมากกว่าจำ สอนให้ทำ มากกว่าท่อง” ทำให้ผู้เรียนกลายเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้หรือเป็นผู้นำตนเอง สามารถนำความรู้ไปใช้และแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิตจริงได้ และจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีขีดความสามารถในการแข่งขัน และสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2545, หน้า 1)

ในสภาพปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระภาษาไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เห็นได้จากรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (NT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2549 ผลรวมระดับประเทศจากจำนวนโรงเรียนทั้งหมด 31,637 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 447,245 คนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระภาษาไทย คะแนนเต็ม 40 คะแนน มีนักเรียนได้คะแนนต่ำสุด 1 คะแนน สูงสุด 36 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 17.10 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 42.74 โดยจำแนกเป็นรายด้าน คือด้านโครงสร้างความรู้คะแนนเต็ม 18 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 6.72 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 37.36 และด้านทักษะการสื่อสารคะแนนเต็ม 22 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 10.37 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 47.14 สอดคล้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับท้องถิ่นในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งจัดการประเมินโดยสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2 ปีการศึกษา 2549 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาพรวมในระดับเขตพื้นที่พบว่าจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 4,164 คน คะแนนเต็ม 30 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 14.31 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 47.70 โดยจำแนกเป็นรายด้าน คือด้านโครงสร้างความรู้คะแนนเต็ม 6 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 3.23 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 53.78 และด้านทักษะการสื่อสารคะแนนเต็ม 24 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 11.08 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 46.18 และผลการประเมินของโรงเรียนวัดจันดี อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าจากนักเรียนจำนวน 78 คน คะแนนเต็ม 30 คะแนน มีนักเรียนได้คะแนนต่ำสุด 5 คะแนน สูงสุด 23 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 14.26 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 47.52 โดยจำแนกเป็นรายด้าน คือด้านโครงสร้างความรู้คะแนนเต็ม 6 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 3.53 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 58.77 และด้านทักษะการสื่อสารคะแนนเต็ม 24 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 10.74 คะแนน เฉลี่ยร้อยละ 44.71 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2, 2550, หน้า 5) จึงกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ยังไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของหลักสูตร และนักเรียนยังขาดทักษะการสื่อสาร ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานของการติดต่อมนุษย์ และเป็นเครื่องมือสำคัญของการเรียนรู้ ทั้งนี้เป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนไม่ได้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่ได้เน้นให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ หรือการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังมุ่งเน้นการบรรยายให้ความรู้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่ได้พัฒนาทักษะต่างๆ ตามเป้าหมายของหลักสูตร ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารต่ำกว่าเกณฑ์

ทฤษฎีพหุปัญญา (theory of multiple intelligences) ของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner, 1993) ที่กล่าว

ว่าคนเรามีศักยภาพ ความถนัด สติลาการเรียนรู้และสติปัญญาที่หลากหลาย ควรได้รับการพัฒนาทุกๆ ด้านไปพร้อมๆ กัน โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติตลอดจนได้เรียนรู้จากประสบการณ์และสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการสอนที่รองศาสตราจารย์ ดร. ยาวพา เดชะคุปต์ ได้พัฒนาขึ้น(ยาวพา เดชะคุปต์, 2549, หน้า 1-35) บนพื้นฐานทฤษฎีหุปัญญาของการ์ดเนอร์ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีชีวิตชีวา ขั้นปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่นในกลุ่มย่อยขั้นวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และขั้นนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย ซึ่งทุกขั้นตอนจะมุ่งเน้น สนับสนุน ให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง และจัดกิจกรรมหลากหลายให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพ และความสามารถ โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้วยการปฏิบัติจริงผ่านการสังเกต การค้นคว้า การแก้ปัญหา การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้จึงเป็นการจัดการเรียนการสอนที่จะส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาของผู้เรียน และเป็นการพัฒนาทักษะทางการสื่อสารของผู้เรียน ทั้งทักษะการฟัง ดู ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน โดยนำหลักการใช้ภาษามาฝึกให้ชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น สอดคล้องกับเนาวรัตน์ สมารสมบุรณ์ (2546, หน้า 171) ได้ศึกษาการประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าการประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน นักเรียนมีคะแนนพัฒนาการอยู่ในระดับดีทุกทักษะ สอดคล้องกับกรณีหมุกกาญจน์ ครอบเคหา (2549, หน้า

83) ที่ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยแบบบูรณาการ เรื่องตลาดของหนูเอง โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมีพัฒนาการด้านภาษาไทยสอดคล้องกับการพัฒนาพหุปัญญา 8 ด้านและผลการเรียนรู้หลังเรียนของผู้เรียนสูงกว่าก่อนเรียน รวมทั้งนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย

ผู้วิจัยจึงสนใจจะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนตามปกติว่าแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไรและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดจันดี อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนการสอนตามปกติว่าแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไรเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนอันเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และทักษะการสื่อสารของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ

3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนตามปกติ

สมมุติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้มีสูงกว่าการจัดการเรียนการสอนตามปกติ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนวัดจันดี อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 3 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมด 75 คน ซึ่งจัดชั้นเรียนโดยละความสามารถด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนวัดจันดี อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ในการวิจัยผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 25 คน และจับฉลากเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่การจัดการเรียนการสอน ซึ่ง แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

2.1.1 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้

2.1.2 การจัดการเรียนการสอนตามปกติ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.2.2 ทักษะการสื่อสาร

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุมและมีการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยมีขั้นตอนการทดลอง ดังนี้

1. ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงจุดประสงค์ การทำวิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ทราบ รวมทั้งขอความร่วมมือในการทดลอง แล้วให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและแบบวัดทักษะการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) ในวันที่ 27 พฤศจิกายน 2551 โดยทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในเวลา 09.00 – 10.00 น. และทดสอบวัดทักษะการสื่อสารในเวลา 10.30 – 11.30 น. ทั้งสอง

กลุ่ม ในการดำเนินการทดสอบให้ครูประจำชั้นเป็นผู้
ควบคุมห้องสอบ ผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมดูแลการสอบทั้งสอง
กลุ่มให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

2. ขั้นตอนการทดลองผู้วิจัยทำการทดลองโดย
ใช้แผนการจัดการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นทั้ง 2 ชุด คือ
แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการ
เรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนดังนี้ คือขั้น
ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมี
ชีวิตชีวา ขั้นผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น ขั้น
ผู้เรียนวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นผู้เรียนสร้างองค์
ความรู้ด้วยตนเองและขั้นผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไป
ประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย ส่วนแผนการจัดการเรียน
การสอนตามปกติ มีขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนดังนี้
คือขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และ
ขั้นวิเคราะห์ อภิปรายและสรุป โดยใช้เนื้อหาเรื่องเธอ ฉันท
นันทโลก ทั้ง 2 วิธี โดยบูรณาการสาระ การเรียนรู้ 5 สาระ
สาระที่ 1 การอ่าน, สาระที่ 2 การเขียน, สาระที่ 3 การฟัง

สรุปผลการวิจัย

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้

1.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2
โรงเรียนวัดจันดี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ ปรากฏผลดังตาราง

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้	n	คะแนนเต็ม	S.D.	t
รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้		$\bar{X}$		
ก่อนการจัดการเรียนการสอน	25	30	13.64	2.58
หลังการจัดการเรียนการสอน	25	30	23.24	2.72

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การดู และการพูด, สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา และสาระที่
5 วรรณคดีและวรรณกรรม นำมาจัดทำหน่วยบูรณาการ
โดยใช้สอนกลุ่มละ 12 ครั้ง 15 ชั่วโมง ในการทดลองได้
สลับเวลาในการจัดการเรียนการสอนเป็นภาคเช้าเวลา
09.30 – 11.30 น. และภาคบ่ายเวลา 12.30 – 14.30 น.
ระหว่างวันที่ 1 ธันวาคม – 19 ธันวาคม 2551

3. ขั้นหลังการทดลองผู้วิจัยให้กลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและแบบวัดทักษะการสื่อสาร โดยใช้แบบทดสอบชุด
เดียวกับที่ให้นักเรียนทำก่อนการทดลองและเก็บคะแนน
ไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) ในวันที่ 22
ธันวาคม 2551 โดยทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในเวลา 09.00 – 10.00 น.
และทดสอบวัดทักษะการสื่อสารในเวลา 10.30 – 11.30 น.
ทั้งสองกลุ่ม ในการดำเนินการทดสอบให้ครูประจำชั้นเป็น
ผู้ควบคุมห้องสอบ ผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมดูแลการสอบทั้งสอง
กลุ่มให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

จากตารางพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2 เปรียบเทียบทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ ดังตาราง

ทักษะการสื่อสาร	n	คะแนนเต็ม	การจัดการเรียนการสอน				t
			โดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้				
			ก่อนการจัดการเรียนรู้		หลังการจัดการเรียนรู้		
$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.				
ทักษะการฟัง	25	10	4.28	0.79	7.48	1.10	12.39**
ทักษะการพูด	25	10	4.08	0.91	7.36	0.76	16.74**
ทักษะการอ่าน	25	10	4.20	2.00	7.68	1.14	8.78**
ทักษะการเขียน	25	10	3.96	0.84	7.32	1.11	12.74**
ในภาพรวม	25	40	16.52	3.28	29.84	2.10	24.63**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางพบว่าทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ

2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ ปากฎผลดังตาราง

การจัดการเรียนการสอน	n	คะแนนเต็ม	S.D.	t
ตามปกติ		$\bar{X}$		
ก่อนการจัดการเรียนการสอน	25	30	13.12	14.39**
หลังการจัดการเรียนการสอน	25	30	19.92	2.48

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 เปรียบเทียบทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ ปรากฏผลดังตาราง

ทักษะการสื่อสาร	n	คะแนนเต็ม	การจัดการเรียนการสอนตามปกติ				t
			ก่อนการจัดการเรียนรู้		หลังการจัดการเรียนรู้		
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทักษะการฟัง	25	10	4.20	0.91	6.08	1.26	6.12**
ทักษะการพูด	25	10	4.24	1.10	6.52	1.23	9.18**
ทักษะการอ่าน	25	10	4.64	2.02	6.16	1.80	3.58**
ทักษะการเขียน	25	10	3.80	0.87	6.04	1.10	8.62**
ในภาพรวม	25	40	16.88	3.42	24.80	3.42	10.85**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางพบว่าทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญา เพื่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ ปรากฏผลดังตาราง

การจัดการเรียนการสอน	n	คะแนนเต็ม	S.D.			t
			$\bar{X}$			
รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้	25	30	23.24	2.73	4.50*	
ตามปกติ	25	30	19.92	2.48		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สูงกว่าการจัดการเรียนการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 เปรียบเทียบทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ ปรากฏผลดังตาราง

ทักษะการสื่อสาร	n	คะแนนเต็ม	การจัดการเรียนการสอน				t
			รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้		ตามปกติ		
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ทักษะการฟัง	25	10	7.48	1.10	6.08	1.26	4.22**
ทักษะการพูด	25	10	7.36	0.76	6.52	1.30	2.80**
ทักษะการอ่าน	25	10	7.68	1.14	6.16	1.80	3.57**
ทักษะการเขียน	25	10	7.32	0.56	6.04	1.06	5.35**

ในภาพรวม	25	40	29.84	1.78	24.80	3.42	6.53**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางพบว่าทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดี ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สูงกว่าการจัดการเรียนการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

การอภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าประเด็นที่น่าสนใจ
อภิปรายได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านการปฏิบัติจริง ได้เรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นในกลุ่มย่อยเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และเรียนรู้บทบาทในการทำงานร่วมกัน ทำให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับ ผู้เรียนจึงสามารถสรุปสิ่งที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเองหรือการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และทำให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้กับการแก้ปัญหาหรือกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงตามทฤษฎีปัญญา (Gardner, 1983 อ้างถึงใน เยาวพา เดชะคุปต์, 2544 :4) ที่กล่าวว่าทุกคนสามารถพัฒนาปัญญาแต่ละด้านให้สูงขึ้นถึงระดับใช้การได้ ถ้ามีการให้กำลังใจ ฝึกฝนอบรม มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เช่นความร่วมมือจากผู้ปกครอง การได้รับประสบการณ์จะเสริมสร้างสมรรถภาพของปัญญาด้านต่างๆ

ได้ประกอบกับรูปแบบการสอนพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้มีกิจกรรมการสอนในแต่ละขั้นที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน และทุกขั้นผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน นอกจากนี้ผลจากการสังเกตการทำแบบฝึกหัดและการประเมินผลระหว่างเรียนพบว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับดี ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของกรัณฑ์มุกดาญณ์ ครอบเคหา (2549), มนัชยาหอมหวน (2549, บทคัดย่อ) และเนาวรัตน์ ฆารสมบุญ (2546,บทคัดย่อ) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันดีที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนตามปกติที่ผู้วิจัยใช้ในการทดลองนั้น การจัดการเรียนการสอนแต่ละขั้นครูผู้สอนได้จัดกิจกรรมที่เชื่อมโยงกันทุกขั้นของการจัดกิจกรรม ช้มนำเข้าสู่บทเรียนได้มีการจัดการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนใช้ประเด็นคำถาม สถานการณ์ เพลง เกม หรือกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ในสิ่งที่จะ

เรียนได้มีส่วนร่วมในการฟัง พูด อ่าน เขียน ส่วนขั้นการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้มีการออกแบบกิจกรรมการเรียน การสอน โดยใช้สื่อที่หลากหลายเหมาะสม ให้นักเรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรมได้ลงมือปฏิบัติจริง มีการร่วมกันอภิปราย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และร่วมกันสรุปองค์ความรู้ จึง ส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทักษะสื่อสารในระหว่าง การ ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ ส่วนขั้นวิเคราะห์ อภิปรายและ สรุป ขั้นนี้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาทักษะการสื่อสารจาก การร่วมแสดงความคิดเห็น อภิปราย ร่วมกับเพื่อนๆ ทั้งขั้น ทุกกิจกรรมจึงเป็นการส่งเสริมทักษะการสื่อสารของผู้เรียน ให้มีประสิทธิภาพที่สูงขึ้นด้วยซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ของศรีบังอร จุ้ยศิริ (2550, บทคัดย่อ) ที่เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวรรณคดีไทยโดยใช้เพลง ประกอบการสอนกับการสอนแบบปกติ พบว่าผลสัมฤทธิ์ของ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารในภาพรวมและรายทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการ เขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันตสิงห์ ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อ การเรียนรู้สูงกว่าการจัดการเรียนการสอนตามปกติอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้ง ไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุ ปัญญาเพื่อการเรียนรู้ทั้ง 5 ขั้น คือขั้นที่ 1 การปฏิบัติกิจกรรม การเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีชีวิตชีวา ในขั้นนี้ผู้เรียนได้มี โอกาสใน การปฏิบัติจริงด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย เช่นได้ สังเกต ค้นคว้าลงมือปฏิบัติต่างๆ ด้วยตนเอง และทำ กิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ทำให้ผู้เรียนได้เรียนโดยการกระทำ

(learning by doing) ขั้นที่ 2 การปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับ ผู้อื่นในกลุ่มย่อยในขั้นนี้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์สื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือหาข้อสรุปร่วมกัน ได้เรียนรู้จาก การทำงานกลุ่มและมีส่วนร่วมในการนำเสนอผลงานของกลุ่ม ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ ในขั้นนี้ผู้เรียนได้ร่วม วิเคราะห์ความรู้ ประสบการณ์ของตนเองที่ได้รับจากการร่วม กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นจาก 2 ขั้นที่ผ่านมา ขั้นที่ 4 การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ในขั้นนี้ผู้เรียนได้ร่วมกัน สรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ ผลงาน และเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น มาสร้างองค์ความรู้ใหม่โดยใช้กระบวนการรวบรวม และเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ รวมทั้ง ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดสิ่งที่ได้ เรียนรู้ในรูปแบบของผลงานที่หลากหลาย และขั้นที่ 5 การ นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย ในขั้นนี้ ผู้เรียนจะได้นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหา กับ สถานการณ์ที่แตกต่างไปจากเดิมทำให้ผู้เรียนได้มี พัฒนาการด้านการสื่อสารให้ตรงความหมาย ส่วนการสอน ตามปกตินั้นในขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เน้นให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ไม่เน้นการสร้างองค์ความรู้ด้วย ตนเองและไม่เน้นการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ใหม่ๆ ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะการปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น ทำให้เกิด การเรียนรู้ช้าและความรู้ที่ได้รับไม่คงทน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ และทักษะการสื่อสารที่ต่ำกว่าผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียน การสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ พหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ตามขั้นตอนการสอนทั้ง 5 ขั้น ดังกล่าวจึงทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารสูงขึ้นกว่าการสอน ตามปกติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุพิตร สมหนองหัว (2547, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาไทย เรื่องเที่ยวรอบหมู่บ้าน โดยใช้กิจกรรมตาม

ทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีพหุปัญญาส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านภาษาที่สอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญาด้านอื่นๆ อีก 7 ด้านเป็นอย่างดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของฟอร์ด (Ford, 2000, Abstract) ที่ทำการศึกษากึ่งทดลองเพื่อทดสอบประสิทธิผลของการบูรณาการโดยใช้เทคนิคพหุปัญญา และการสอนแนวคิดบูรณาการ ในการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกใช้การสอนแบบดั้งเดิม อีกกลุ่มใช้การสอนแบบบูรณาการพหุปัญญาเข้ากับการสอนแนวคิดวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา พบว่าการสอนทั้งสองแบบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนการ บูรณาการโดยใช้เทคนิคพหุปัญญา ได้คะแนนรวมของภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบดั้งเดิม และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของสไนเดอร์ (Snider, 2001, Abstract) ที่ทำการวิจัยเรื่องทฤษฎีพหุปัญญากับการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นสาขาที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและกระบวนการที่หลากหลาย และมุ่งพัฒนาสมรรถนะทางภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญา ผลการวิเคราะห์พบว่าชนิดของกิจกรรมค่อนข้างจำกัดไม่หลากหลาย จึงมีข้อเสนอแนะให้ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเป็นกรอบในการดัดแปลงกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ควรนำการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระภาษาไทย เพราะเป็นรูปแบบการสอนที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการสื่อสารของนักเรียนได้ดีรูปแบบหนึ่ง

1.2 สำหรับครูผู้สอนที่จะนำการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนควรศึกษารายละเอียดของชั้นการสอนในแต่ละชั้น เพื่อจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมให้เหมาะสม และเป็นไปตามลำดับขั้นตอน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนต่างๆ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนว่ามีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ต่างกันหรือไม่

2.2 ควรมีการศึกษาตัวแปรต่างๆ เช่น ทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา เป็นต้น เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ว่ามีต่างกันหรือไม่

บรรณานุกรม

กรณีหมูกาญจน์ ครอบเคหา. 2549. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยแบบบูรณาการ เรื่องตลาดของหนูเอง โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปริญญาานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- เนาวรัตน์ สมานบุญ. 2546. **การประยุกต์ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.** ปรินญานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนัชยา หอมหวล. 2549. **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุงโดยใช้กิจกรรมตาม ทฤษฎีพหุปัญญา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองระเวียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2.** ปรินญานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เยาวพา เดชะคุปต์. 2544. **การพัฒนาพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย.** เอกสารในการอบรมเชิง ปฏิบัติการเรื่อง พหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สำหรับเด็ก ณ หอประชุมใหญ่ สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา ระหว่างวันที่ 25-27 ตุลาคม 2544.
- . 2549. **คู่มือการจัดกิจกรรมพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้.** (อัดสำเนา)
- วัฒนาพร ระบับทุกข์. 2545. **เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.** กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- วิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545. **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.** กรุงเทพฯ: องค์การ รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (จ.ส.พ.).
- ศรีบังอร จุ้ยศิริ. 2550. **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวรรณคดีไทยโดยใช้เพลงประกอบการสอนกับการสอนแบบปกติ.** ปรินญานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2550. **รายงานผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.** ม.ป.ท.
- สุพิตร สมหนองหัว. 2547. **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องเที่ยวรอบหมู่บ้าน โดยใช้กิจกรรมตาม ทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1.** ปรินญานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Ford, D. Michael. 2000. "A Study of the Effects of Implementation of Multiple Intelligences Techniques and Integrated Thematic Instruction on Seventh – Grade Students," Dissertation Abstracts International. <http://thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>.
- Gardner, Howard. 1993. **Multiple Intelligences: The Theory in Practice.** New York: Basic.
- Snider, D.P. 2001. **Multiple Intelligences Theory and Foreign Language Teaching.** S.I: University of Utah.